

лучатъ редица облекчения; и тѣзи облекчения се изброявали подробно. Но, очевидно, отговорътъ и упжтването не сж задоволили сливенци, тѣй като по-късно тѣ, заедно съ котленци, изпратили втора делегация. За нея повестува само Раковски.

Споредъ него, Дибичъ приелъ тия пратеници въ зимната си квартира (Анхиало) и, откакъ ги изслушалъ, отвърналъ: „Бедни българи, где сте били преди да се склучи мирътъ? Сега вече европейскитѣ представители се разотидоха и нищо не можемъ извърши за васъ“. Но делегацията настоявала да се предприеме нѣщо за по-дейна защита на българитѣ срещу турскитѣ произволи. Дибичъ отвърналъ: „Важни дѣла, бедни българи, но седете си мирно въ вашето отечество! Дѡ-ще време и за васъ! Сега се говори за Влашко, Богданско и Сърбия само, а на повторъ ще бжде речъ и за васъ“. Делегацията, която представила и писмено изложение по въпроса, възразила: „Господарю, какъ можемъ да живѣемъ вече въ тая земя? Вашитѣ войски щомъ се оттеглятъ, турцитѣ ще започнатъ да ни колятъ редомъ. Мнозина отъ нашитѣ българи взеха участие въ вашата война, както Ви е явно, и заради това ще пострадатъ и останалитѣ българи“. Дибичъ възразилъ, че ще бжде издаденъ ферманъ за амнистия и че никой не щѣлъ да закача населението. „Каква амнистия казвате, господарю?“ отвърнали сливенскитѣ пратеници. „Турцитѣ не слушатъ своя господарь, султана, тѣ нещатъ нищо отъ това да знаятъ!“ И кагато отчаянитѣ пратеници замолили Дибича да остави българитѣ свободни, да направятъ и тѣ каквото знаятъ, т. е. да извоюватъ съ оръжие въ ржка своята независимост, Дибичъ, разсърденъ, отговорилъ: „Българи, стойте си мирни, че ще обърна топоветѣ да ви избия азъ! Ние имаме договоръ съ Европа, ни единъ турко-поданенъ народъ да не се вдигне съ оръжие“. Българскитѣ пратеници, безъ да се смутятъ отъ тази заплаха, отчаяно рекли: „Подообре, господарю, Вие, нашитѣ едновѣрни и еднородни братя, да ни избиеете, нежели да ни биятъ и децата ни да турчатъ и обезчестяватъ турцитѣ!“ Дибичъ, покъртенъ отъ отговора на нещастнитѣ и сломени хора отъ народа, ги посъветвалъ тогава да почакатъ въ главната квартира, докато препрати жалбата имъ въ Русия и получи нови инструкции.

Тѣзи подробности знаемъ отъ мемоаритѣ на Раковски, които въ тая точка добре запълватъ сведенията на Селимин-